

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.074/2022/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Grád András Ügyvédi Iroda (Cím5; ügyintéző: dr. Grád András ügyvéd) által képviselt **felperes.** (Cím2) felperesnek – a Berczi Ügyvédi Iroda (Cím6; ügyintéző: dr. Berczi Norbert ügyvéd) és a Gárdos Mosonyi Tomori Ügyvédi Iroda (cím11.; ügyintéző: dr. Tomori Erika ügyvéd) által képviselt **Százhalombatta Város Önkormányzata** (2440 Százhalombatta, Szent István tér 3.) alperes ellen **kártérítés megfizetése** iránt indult perében a Budapest Környéki törvényszék 2021. november 10. napján meghozott 15.P.20.209/2018/140. számú – 142. és 146. sorszámú végzéssel kijavított – ítélete ellen a felperes 144. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 3.000.000 (hárommillió) forint + áfa másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétfélmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 691.126.971 forint és ennek 2015. május 13. napjától a kifizetésig számított kamata megfizetésére kártérítés jogcímén a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 318. § (1) bekezdése, 339. § (1) bekezdése és 355. § (4) bekezdése alapján.

[2] Előadta, hogy az alperes a köztük 2004. október 8-án létrejött egészségügyi ellátási szerződést 2015. február 12-én jogellenesen mondta fel, és ezzel a szerződés teljesítését a Ptk. 313. §-a szerint megtagadta. A felperes jogkövetkezményként a Ptk. 312. §-a szerinti lehetetlenülést választotta, így a szerződés a Ptk. 312. § (1) bekezdése alapján megszűnt, és a 312. § (2) bekezdése alapján jogosult kártérítést követelni.

[3] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[4] Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 11.061.027 forint tőkét és ennek 2015. május 13-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt értékének megfelelő kamatot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 8.400.000 forint perköltséget.

[5] Megállapította, hogy az egészségügyi ellátási szerződés felmondása valóban jogellenes volt. Ugyan az alperesi polgármester döntését a képviselő-testület határozata megelőzte, így a felperes elsődleges hivatkozása nem volt helyes, a felmondási jog gyakorlásának módja azonban a szerződésbe ütközött. A felperes 2012. évben korrigálta 2010. évi beszámolóját, a 2015. február 12-én kelt felmondás indokaként az alperes azt jelölte meg, hogy ebből az következik, hogy az így keletkezett, a felperes árbevételének 6%-át meghaladó tartozás nyilvánvalóan 60 napon túli lejárt tartozás volt. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy 2015-ben csak akkor lenne helye a szerződés II.13. pontjában foglalt felmondási ok miatti megszüntetésnek, ha a 60 napon túli lejárt tartozás, azaz a felmondási ok a felmondás időpontjában is fennállt volna, ilyet azonban még maga az alperes sem állított. A 2010. évi beszámoló 2012. évi korrigálása nem adott arra lehetőséget, hogy utólag, a betegellátás potenciális veszélyeztetését követő 2 éven túl rendkívüli alperesi felmondást lehessen alkalmazni. Egyébként pedig az alperes maga is csak következtetett arra, hogy a rövid lejáratú kötelezettségek növekedése egyúttal 60 napon túli tartozást is jelenthet, ezt valójában nem vizsgálta. Minderre tekintettel az alperes felmondása jogellenes volt. A felmondást követően, 2015. május 13-án az alperes birtokba vette a felperes részére az ellátási, illetve az ahhoz kapcsolódó használatba adási szerződés alapján átadott épületeket, az azokban lévő eszközöket. Ezt követően működtetési engedéllyel az alperes által létrehozott közalapítvány rendelkezett, így a felperes ezen időponttól kezdődően betegellátási tevékenységet nem végezhetett. A szerződés megszűnésére az alperes is hivatkozott és a felperes sem vitatta, hogy a peres felek közötti szerződés a Ptk. 312. § (2) bekezdése alapján lehetetlenült, illetve megszűnt, így a bíróság ezen jogszabályhely alapján megállapította, hogy a felek közötti egészségügyi ellátási szerződés 2015. május 13. napján lehetetlenült

[6] Ezt követően az elsőfokú bíróság vizsgálta a felperes által megjelölt egyes kártételeket, és azokat nem találta megalapozottnak, ezért az alperest csak az általa elismert összegben és jogcímen marasztalta.

[7] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, kereseti kérelemnek adjon helyt, és az alperes kártérítésben marasztalásának összegét emelje fel akként, hogy az alperes összesen 691.126.971 forint megfizetésére legyen köteles.

[8] Általánosságban rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás és a bizonyítékok alapján téves következtetésre jutott, a tényállás és az indokolás – a bizonyítatlanságról szóló bekezdés kivételével – nem áll összhangban az ítélet rendelkező részével. Az elsőfokú bíróság nem értékelte a felek közötti szerződést, a felperesi társaság befektetési tükkrét, az ingatlan jogellenes visszavételének napján kelt jegyzőkönyvet, a peres felek közötti levélváltást, a felperesnek harmadik személy részéről az eszközök megvásárlására adott ajánlatot és annak az alperesi jogellenes magatartás következtében beállt időmúlás miatti visszavonását, az alperes peres eljárás során tett nyilatkozatát, mely szerinti immár hajlandó a felperes részére

kiadni az eszközöket, továbbá a felperes által felvett banki kölcsöntartozásokhoz kötődő késedelmi kamat igazolásokat. Az elsőfokú bíróság ezen bizonyítékok értékelését teljes mértékben elmulasztotta, illetve az ítélet alapján nem állapítható meg, hogy azoknak tulajdonított-e bármilyen jelentőséget, és ha figyelmen kívül hagyta, annak mi az indoka. Ezért az elsőfokú ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. §-át, valamint 220. § és 221. §-át.

[9] Előadta, hogy az eredménytartalék csökkenése miatt a felperes vagyonában beállt értékcsökkenés címén 89.878.000 forint és annak törvényes kamatai megfizetését kéri.

[10] A felperes késedelmi kamat mint vagyonban beállt értékcsökkenés címén 11.704.644 forint + 12.310.047 forint, azaz összesen 24.014.691 forint és annak törvényes kamatai megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

[11] Emellett arra hivatkozott, hogy kártérítés illeti meg a tulajdonát képező, alperes által jogellenesen visszatartott, immáron használatra alkalmatlan és nem értékesíthető eszközök, valamint az alperesi ingatlanban történt ráfordítással az alperesi ingatlan alkotórészekévé vált egynapos sebészet kiépítése miatt, amelynek összege 123.856.280 forint és annak törvényes kamatai.

[12] A felperes elmaradt hasznát is érvényesíteni kívánta az alperessel szemben, ez a 2015. május 13. és 2024. december 31. közötti időszakra 453.648.000 forint, valamint annak törvényes kamatai.

[13] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[14] Az eredménytartalék csökkenésére, illetve a késedelmi kamatra alapított kárigény kapcsán előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával teljes mértékben egyetért. A hatályon kívül helyező végzés is rögzítette, hogy a kölcsönfizetési kötelezettség nem áll okozati összefüggésben a felmondással, ennek ellenére a felperes a kártérítési igényét fenntartotta. Ugyanígy nem áll okozati összefüggésben a felmondással a késedelmi kamat sem, ahogy az sincs igazolva, hogy a késedelmek miatti fizetési kötelezettség az alperesi felmondás után következett-e be.

[15] Az alperes által birtokba vett eszközökre alapított kárigény kapcsán kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzésnek megfelelően járt el, amikor tekintettel volt arra, hogy a kárigényt a felek megállapodásában foglaltakra figyelemmel kell megítélni, ennek során pedig az alperes jogellenes magatartást nem tanúsított. A fellebbezéssel ellentétben az elsőfokú bíróság nem hagyta figyelmen kívül a felperes által csatolt okiratokat, és a mellőzés tényét és okát megjelölte. A felperes nem igazolta az általa elszállítani kívánt eszközökön fennálló tulajdonjogát, ahogy az esetlegesen elhasználódott eszközök pótlására beszerezett eszközökön fennálló tulajdonjogát sem. A törvényszék mérlegelte a felperes által benyújtott befektetési tükör megnevezésű iratot, és az azon szereplő eszközök azonosíthatatlansága folytán nem fogadta el, ugyanígy az egynapos sebészet kialakítására kötött vállalkozási szerződést és annak mellékletét is, amelyet azonban önmagában a

tulajdonjog bizonyítására nem talált elégségesnek. Az alperes az egynapos sebészet kapcsán azt az álláspontját fejtette ki az elsőfokú eljárásban, hogy nem teljeskörű felújítás történt, külső szerkezeteket a rekonstrukció nem érintett, így nem lehetett a könyv szerinti értéke 2015-ben a felperesnél szereplő 91.442.910 forint, a felújítást 19.700.000 forint értékűnek fogadta el. A fűtési rendszer korszerűsítésének könyv szerinti értéke sem lehetett 2015-ben 7.422.333 forint, a felperes nem igazolta, hogy azt ilyen mértékben korszerűsítette volna. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a beruházások értékének megállapítása szakkérdés, a felperes azonban a bíróság kioktatása ellenére sem kérte szakértő igénybevételét, így a bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kereset nem megalapozott. A Pp. 206. §-a csak akkor teszi lehetővé, hogy a bíróság a kártérítés vagy egyéb követelés összegét mérlegeléssel, belátása szerint határozza meg, ha az szakértői vélemény vagy más bizonyítékok alapján nem állapítható meg. Ez a szabály azonban nem teszi lehetővé, hogy a bíróság mellőze a bizonyítást, ezt megelőzően minden rendelkezésre álló és célravezető bizonyítást le kell folytatnia.

[16] Az elmaradt haszonra alapított igény kapcsán az alperes kifejtette, hogy a bizonyítási teher a felperesen volt, ugyanakkor a felajánlott bizonyítás nem volt elégséges. A szakértő meghallgatása nem volt mellőzhető, miután anélkül nem volt tisztázható, hogy a szakértői vélemény egyes megállapításai figyelmen kívül hagyásával a szakvélemény értelmezhető-e. Ezenfelül az igazságügyi szakértő egyértelműen megállapította, hogy a felperes az elmaradt haszonnal érintett időszakban nem hogy a kereset szerinti nyereséget nem érte volna el az alperesi támogatás nélkül, hanem jelentős veszteséget halmozott volna fel. Az a felperesi álláspont, hogy a támogatás címén nyújtott összegek visszerhes szolgáltatás díját tartalmazzák, ellentétes a perben előterjesztett bizonyítékokkal. Az alperest a felperessel szemben a felmondás tárgyát képező szerződés szerinti szolgáltatási díj fizetési kötelezettség terhelte, így a felperes kizárólag ennek összegével számolhatott az üzleti tervben, az pedig, hogy 2017. évben az OEP rendszerben a szabályozás változása miatt nőtt volna a bevétel, a szerződés 2015. évi felmondására tekintettel előreláthatóság hiányában nem vehető figyelembe. Az alperes egyébként a szakértő meghallgatásának esetére indítványozta az egészségügyi ellátást azóta ténylegesen nyújtó városnévi Egészségügyi Közalapítvány 2015 óta folytatott gazdálkodását részletező előadása figyelembevételét, és ez alapján a gazdálkodási tényadatok vizsgálhatók lettek volna. Ugyanakkor a felperesi indítvány mellőzésére tekintettel erre nem kerülhetett sor, az pedig nem helytálló, hogy a felperes követelése a rendelkezésre álló adatok alapján matematikai művelettel levezethető lenne.

[17] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[18] Az elsőfokú bíróság 11.061.027 forint és kamatai megfizetésére kötelezte az alperest, ezzel a rendelkezéssel szemben pedig a felek nem terjesztettek elő fellebbezést, így az ítélet alperest marasztaló rendelkezései a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedtek.

[19] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes által 2015. február 12-én közölt felmondás a szerződés rendelkezéseibe ütközött, így jogellenes volt, továbbá hogy a Ptk. 312. § (2) bekezdése alapján a szerződés lehetetlenült, ezért a felperes a Ptk. 318. §-a és 339. § (1) bekezdése alapján jogosult kárigényt érvényesíteni. Az ítélet ezen megállapításait a felperes a fellebbezésében nem kifogásolta, az alperes pedig az ítélettel szemben fellebbezést nem terjesztett elő. A felperes az egyes károk összege, bizonyítottsága, valamint a jogellenes

magatartással fennálló okozati összefüggés kapcsán elfoglalt elsőfokú álláspontot vitatta, így a Fővárosi Ítéltáblának is csak ezekről a kérdésekről kellett állást foglalnia.

[20] Az ítéltábla a tényállást annyiban pontosítja, hogy az ítélet 2. oldalának 2. és 4. bekezdésében elírás szerepel, mert az elsőfokú bíróság azt rögzítette, hogy az alperes vállalta az egészségügyi szolgáltatások folyamatos teljesítését, illetve hogy az önkormányzat az alperes részére nyújtott támogatásokat, holott itt nyilvánvalóan a felperesről van szó.

[21] Az ítélet 7. oldalának utolsó előtti bekezdésében szintén elírás, hogy az alperes 16.000.000 forintot 1014-ben fizetett meg a felperesnek, mert nyilván 2014-ről van szó.

[22] Az ítélet 11. oldalának 4. bekezdésében szintén nem az alperes, hanem a felperes gazdálkodási adatait rögzítette az elsőfokú bíróság.

[23] A felperes végleges keresetének ismertetése sem helyes sem az ítélet 15. oldalának 2. bekezdésében, sem a 25. oldal 6. bekezdésében, miután elmaradt haszon jogcímén a felperes a végleges keresetében nem 335.562.000 forintot, hanem 453.648.000 forintot érvényesített. Ugyanezt a részösszeget a 2. oldalon, amikor a keresetet először összefoglalta, helyesen tartalmazza az ítélet, egyezően a felperes 121. sorszámú végleges keresetével, tehát a későbbiekben írt összegek minden bizonnyal elírások.

[24] Ugyanígy elírás a 12. oldalon a teljes kereseti összeget rögzítő 646.259.691 forint, miután az ez alatt szereplő, a felperes 121. sorszámú végleges keresetével egyezően, helyesen rögzített részösszegek összeadásának eredményeként nem ez az összeg jön ki, hanem a felperes 121. sorszámú végleges keresetével egyezően 691.126.971 forint. Tehát a kereset összege helyesen ennyi, a részösszegek pedig megegyeznek a 12. oldal alulról 2. bekezdésében foglaltakkal.

[25] Mindezek előrebocsátását követően a Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság döntésével és nagyrészt annak indokaival is egyetért, az indokolás azonban részben kiegészítésre, illetve módosításra szorul.

[26] A másodfokú bíróság összességében kiemeli, hogy miután a jelen perben a felperes érvényesít kártérítési igényt, ezért a Pp. 3. § (2) bekezdésének és 121. § (1) bekezdésének megfelelően a felperesnek kell a nyilatkozatait olyan módon előterjesztenie, hogy valamennyi keresete kapcsán teljeskörűen eleget tegyen a Pp. 121. §-ában írt követelményeknek: határozott kereseti kérelmet kell előadnia, és valamennyi kérelme kapcsán külön-külön részleteznie kell azok ténybeli és jogi alapját, valamint a kereseti kérelmet megalapozó jogi érvelést. A felperes a határozott kereseti kérelmeit megjelölte, és azok jogi alapját is előadta. Miután a keresetét a Ptk. 312. §-ára és 339. § (1) bekezdésére alapította, így a ténybeli alap és a jogi érvelés során kereseti kérelmenként külön-külön ki kellett térnie a kárkötelelem törvényi elemeire, azaz arra, hogy mi a jogellenes magatartás, mi a kár, és a kettő között milyen okból áll fenn okozati összefüggés, alperesi vitatás esetén pedig a Pp. 164. § (1) bekezdésének megfelelően ezen elemeket bizonyítania is kellett volna. Ugyanakkor a felperes előadása gyakorlatilag valamennyi keresete ténybeli alapja és a jogi érvelés körében súlyosan hiányos. A kereset ténybeli alapját nem az okirati bizonyítékok vagy a szakértői bizonyítás útján kell

meghatározni – ahogy arra az alperes is helyesen hivatkozott –, a bizonyítás ugyanis arra szolgál, hogy a felperes által már előadott tények valóságát vitatás esetén alátámassza, de a részletes és pontos felperesi nyilatkozatot nem pótolja. A felperes fellebbezésében lényegében mindegyik keresete kapcsán az elsőfokú bíróság bizonyíték mérlegelési tevékenységét vitatja. Az ítéltábla ugyanakkor hangsúlyozza, hogy bizonyítást csak a felperes által állított tényekre lehet lefolytatni, ha a felperes tényállításai már maguk is hiányosak, akkor a kereset semmiképpen nem vezethet eredményre.

[27] A felperes 89.878.000 forint kártérítést érvényesített eredménytartalék csökkenése címén. Keresetében és fellebbezésében azt adta elő, hogy saját tőkéjének eredménytartalék részét azért volt szükséges jelentősen csökkenteni, felhasználni, mert az alperes jogellenes magatartása következtében bevételétől elesett, és az alperesi ingatlanban eszközölt infrastrukturális fejlesztések és eszközbeszerzés költségeinek fedezése érdekében felvett banki kölcsönt továbbra is törlesztenie kellett. A felperes a saját eredménytartalékának hátrányára törekedett arra, hogy minél később essen késedelembé. A társaság mérlege egyértelműen alátámasztja, hogy míg 2015. évben az eredménytartalék 59.915.000 forint volt, addig az alperesi jogellenes felmondást követően a felperest terhelő kölcsön törlesztésének biztosítása érdekében az eredménytartalék 2016. évben már -29.963.000 forintot tett ki.

[28] Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban azt állapította meg, hogy a 89.878.000 forintra a felperes azért tartott igényt, mert a vagyonában értékcsökkenés következett be amiatt, hogy a kölcsön törlesztése érdekében a saját tőke jegyzett tőkén felüli részét, azaz az eredménytartalék egy részét a kölcsön törlesztésére fordította, miután bevétele nem keletkezett. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy a kölcsön törlesztési kötelezettség a bankkal kötött kölcsönszerződés alapján keletkezett, így a visszafizetési kötelezettség nem áll okozati összefüggésben a jogellenes felmondással.

[29] Az ítéltábla kiemeli, hogy az eredménytartalék csökkenéseként megfogalmazott kár – ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen azonosította – valóban a vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés, amelynek a felperes előadása szerint az indoka a hitel törlesztőrészeinek megfizetése. Ugyanakkor a hiteltörlesztésre fordított összeg valójában nem tekinthető kárnak, tekintettel arra, hogy a felperesi társaság vagyona aktívák és passzívák összességéből áll. A felperes vagyonában a kölcsönszerződés megkötésétől kezdve passzívaként, azaz kötelezettségként jelentkezett a kölcsöntartozás, ez a felperesi vagyon részét képezte, annak egyenlegét csökkentő formában. Azzal, hogy a felperes ezt a kölcsönt törlesztette, semmi más nem történt, mint hogy azzal egyidejűleg, hogy a pozitív vagyonelemeit a törlesztőrészlet összegével csökkentette, csökkentette a kölcsön jogcímén fennálló kötelezettségét is, vagyis a felperes vagyonában a kölcsönszerződésből eredő törlesztési kötelezettség teljesítésének eredményeképpen változás nem következett be. Ebből viszont az következik, hogy a Ptk. 355. § (4) bekezdésének megfelelően a kölcsöntörlesztés eredményeképpen kár, vagyonban bekövetkező értékcsökkenés nem keletkezik. Egyébként a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon indokával is, hogy ez a fizetési kötelezettség nem a felmondás miatt, azaz nem azzal okozati összefüggésben, hanem a kölcsönszerződésből eredően keletkezett.

[30] A felperes késedelmi kamat fizetési kötelezettsége miatt összesen 24.014.691 forint kártérítést érvényesített. Keresetében és fellebbezésében azt adta elő, hogy a fenti kölcsön törlesztésével végül mégis késedelembé esett, mert az alperesi jogellenes magatartás a

felperes bevételének, így a törlesztőrészlet fedezetének hirtelen megszűnését okozta. A 2019. november 22. napján kelt okirat alapján a Cég1 Zrt. felé fennálló késedelmi kamat összege 11.704.644 forint, a 2020. január 20-án kelt irat szerint az bank1 Nyrt. felé fennálló késedelmi kamat összege 12.310.047 forint. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében adott iránymutatást, ugyanis a késedelmi kamatokra is kiterjesztette az ítéltábla megállapítását, miszerint a banki kölcsön visszafizetésének kötelezettsége nem áll ok-okozati összefüggésben az alperesi jogellenes magatartással. A felperes oldalán ugyanis azért állt be fizetéseképtelen állapot, mert az alperes jogellenes magatartása által a peres felek közötti szerződés ellehetetlenült, így a felperes bevételképző tevékenysége hirtelen teljesen megszűnt, tevékenységét nem tudta folytatni annak ellenére, hogy arra még közel 10 évig jogosult lett volna. Az okozati összefüggés tehát az alperesi jogellenes magatartással fennáll, az összegszerűséget pedig az okiratok igazolják.

[31] Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság szintén azt állapította meg, hogy a kamatfizetési kötelezettség a felperesi kölcsönszerződéssel és az ebből eredő fizetési kötelezettségével, illetve annak késedelmével van okozati összefüggésben, nem az alperesi felmondással. Kiemelte, hogy a felperes által érvényesített összegekből az sem állapítható meg, hogy a késedelmek miatti fizetési kötelezettség az alperesi felmondás után következett-e be.

[32] A Fővárosi Ítéltábla azt a felperesi érvet elfogadta, hogy a késedelmi kamat fizetés lehet a felmondással okozati összefüggésben fennálló kár, tekintettel arra, hogy ezen fizetési kötelezettség nem önmagában a kölcsönszerződésből ered, azaz a kölcsönszerződés megkötésével késedelmi kamat mint vagyont terhelő kötelezettség nem keletkezik. A késedelmes teljesítésnek lehet indoka, hogy az alperesi jogellenes magatartás eredményeképpen a felperes a bevétel-szerző tevékenységét nem tudta folytatni. Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság másik érvével egyetértett, miután a felperes a keresete ténybeli alapját egyáltalán nem adta elő, azaz nem derül ki, hogy a két megjelölt összegű késedelmi kamatfizetési kötelezettség pontosan mikor, milyen összegekkel történt késedelemben és eredményeképpen keletkezett, így nem lehet megállapítani, hogy ezek valóban és teljes mértékben okozati összefüggésben állnak-e az alperesi jogellenes felmondással, vagy sem. Okirati bizonyítékként is mindössze két összegző okiratot csatolt az bank1 Zrt.-től és a Cég1 Zrt.-től, amelyekből mindössze az látszik, hogy az adott napon összességében mennyi késedelmi kamat tartozása állt fenn, de azt, hogy ez mikor, milyen indokból keletkezett, a felperes nem adta elő, és nem is igazolta.

[33] A felperes az alperes által ki nem adott eszközök miatt 123.586.280 forint kártérítést érvényesített. Végleges keresetében és fellebbezésében arra hivatkozott, hogy ezen összeg a kereseti kérelemben felsorolt, azaz a 2015. december 31-i állapotot mutató befektetési tükörben található tételek 2015. május 9. napján fennállt könyv szerinti értéke. A felperes mind a befektetési tükörrel – amely a könyvelés részét képezi és az adóbevallás alapjául szolgál –, mind a felek együttes jelenlétében elkészült jegyzőkönyvekkel igazolta nemcsak azt, hogy ezek a tulajdonát képezik, hanem azt is, hogy az alperes ennek nyilvánvalóan tudatában is volt. Az alperesnek mint önkormányzatnak a saját tulajdonáról leltárnyilvántartással is kell rendelkeznie, az alperes ez alapján is tisztában lehet azzal, hogy mi az, ami az ingatlanban a felperesé. A felperes többszöri hivatkozása ellenére az elsőfokú bíróság nem hívta fel az alperest arra, hogy a tulajdonjogi nyilvántartását előterjessze, a felperes ugyanakkor a tulajdonjoga fennállását igazolta, hiszen a társasági dokumentáció és a könyvelési anyag erre megfelelő. Amennyiben ezzel szemben bármely más személy a saját

tulajdonjogának fennállását állítja, akkor a bizonyítási teher ezen a személyen van. Az alperes soha nem állította, hogy az érintett eszközök a tulajdonát képeznék, kizárólag homályos előadást tett arról, hogy hátha harmadik személy jelentkezne a felperes által kizárólagosan használt eszközökért. Az elsőfokú bíróság az ezzel kapcsolatos bizonyítékokat a Pp. 206. §-a, 220. §-a és 221. §-a rendelkezéseit megsértve mérlegelte. Az eszközök értékének megállapítása körében téves az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása, hogy azok biztosan megvannak, és ezáltal szakértő útján lett volna kizárólag lehetőség az eszközök értékének bizonyítására. A Pp. szerint szabad bizonyítási rendszer van, és a becsatolt hiteles okiratok, így különösen a befektetési tükör, valamint a mindkét fél részvételével készült jegyzőkönyv és az MFC tárgyi eszközök elnevezésű leltár kétséget kizáróan igazolják az eszközök értékét. Az alperes magánszakértői véleményt csatolt, amely csak a fél nyilatkozataként vehető figyelembe. Ez eleve egy értékcsökkent állapot szerinti vizsgálatot tükröz, valamint azt is tartalmazza, hogy nem tudja meghatározni, hogy az értékmúlás már 2015. évben, vagy 7 és fél év használat következtében állt be. Mindez azt mutatja, hogy szakértő útján ilyen időtávban már lehetetlen a 2015. évi állapot rekonstruálása és az érték meghatározása, tehát szakértő kirendelése nem lett volna célravezető. Ezt igazolja az is, hogy a felperes által a tervdokumentáció és a kivitelezési szerződések becsatolása révén bizonyított költségekhez képest az alperes által beszerzett vélemény a jelen állapot alapján jelentősen alacsonyabb értéket határoz meg, a bekerülési értékre pedig nem tartalmaz semmit. Még a magánszakértői vélemény sem az alperes által elismert 11.061.027 forintot jelöli meg az alperesi jogellenes magatartás bekövetkeztének időpontjában fennálló értéként, hanem 19.200.000 forintot, azonban azt az alperesi használat miatt bekövetkezett avulásra tekintettel csökkenti. Ezzel az elsőfokú ítélet a felperes terhére róta az alperes által jogellenesen visszavett épület és jogellenesen visszatartott berendezések alperesi használatát, ami súlyosan jogsértő. Az elsőfokú ítélet meg sem említi, hogy az alperesi polgármester tanúvallomása az eszközök felperesi tulajdonjogát, a felújítások megtörténtét és mértékét, valamint az eszközök jogellenes visszatartását támasztja alá, és azt sem tartalmazza, hogy ezt a bizonyítékot miért mellőzte. Azt is figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy az alperes 2024. év végi könyv szerinti értéken juthatott volna az eszközök tulajdonjogához, amely ezen időpontra – az egynapos sebészeti kivételével – már 0 forintot jelentett volna, illetve 2024. év végén a felperes is ilyen értéken szállíthatta volna el azokat, azzal a jelentős különbséggel, hogy jogellenesség hiányában 2024. év végéig kizárólagosan használhatta és hasznosíthatta volna az eszközöket. Így a felperes kára egyértelműen az alperesi jogellenes magatartás megvalósításának időpontja és a 2024. év vége közti érték, melyet a csatolt bizonyítékok alátámasztanak. Előadta, hogy a Pp. 206. § (3) bekezdése szerinti mérlegelési lehetőséget és kötelezettséget az elsőfokú ítélet alaptalanul értelmezi az általános kártérítéssel összefüggésben, ez ugyanis nem kizárólag az általános kártérítés körében, hanem valamennyi peres eljárás és bizonyítás során alkalmazandó. A Ptk. 359. § (1) bekezdése szerinti általános kártérítés a Pp. 206. § (3) bekezdésében rögzített mérlegelési körön túli jogintézmény, melynek feltétele, hogy a károkozás ténye megállapítható legyen, de a kár mértéke célravezető bizonyítással sem meghatározható. Jelen esetben a kár egyértelműen fennáll, miután az alperes az eszközöket jogellenesen elzárta, és használja a mai napig, ezzel megfosztva a felperest attól, hogy eszközeit hasznosítsa, illetve azokkal anyagi forrásként rendelkezzen az eszközök 2015. májusi értékén. Ez a kár az eszközök egy részének mostani átadásával már nem volna reparálható, az értékcsökkenés tekintetében nincs olyan célravezető módszer, amely alapján a kár mértéke megállapítható lenne, hiszen a 2015 májusi állapot szakértői vizsgálata nem lehetséges, továbbá az immáron 6 év üzemben kívüli állapotban álló eszközök tényleges piaci körülmények között nem értékesíthetők. A felperes álláspontja szerint a szükséges tényállítások és okirati bizonyítékok mind az eszközök, mind az egynapos sebészeti kialakítása körében rendelkezésre állnak, érdemben döntés hozható.

[34] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az egészségügyi ellátási szerződés 1. számú mellékletét képezte az alperes tulajdonában álló és a felperes használatába adott eszközök listája, és a szerződés 3. számú melléklete volt az eszközök tételes felsorolását, használati idejét és minden egyéb lényeges jellemzőjét tartalmazó lista. A felperes ezen mellékleteket nem csatolta. A szerződő felek a használatba adási szerződés IV. pontjában rögzítették a szerződés megszűnése esetén követendő eljárást, melynek értelmében a szerződés megszűnése esetén a felperesnek a mellékletekben részletezett vagyontárgyak közül mindazokat, amelyeket a szerződés megszűnésekor birtokában tart, az átvételkor állapotnak megfelelő állapotban, illetve használható, működőképes állapotban vissza kell adnia akként, hogy azok az érvényes minimumfeltételeknek megfeleljenek. A felek rögzítették, hogy nem köteles átadni saját tulajdonát képező azon eszközeit, amelyek a minimumfeltételeket meghaladják, de köteles azokat az alperesnek megvásárlása felajánlani. Az elsőfokú bíróság a felek egyező előadásából és az alperes által becsatolt leltárjegyzékből megállapította, hogy 2015. május 13-án és 14-én a peres felek munkatársai átadás-átvételi leltárt készítettek, helyiségsoportonként és helyiségenként leltári szám szerint rögzítették az eszközöket és azok darabszámát. A felperes a tulajdonát képező eszközökkel kapcsolatos kárigényét az általa becsatolt befektetési tükörben feltüntetett eszközök kapcsán terjesztette elő akként, hogy az ebben felsorolt 228 tétel közül 13. sorszámon szerepel az egynapos sebészeti részleg 91.442.910 forint 2015. évi könyv szerinti értéken, illetve 14. sorszámon a fűtési rendszer korszerűsítése 7.422.333 forint 2015. évi könyv szerinti értéken. Az eszközök mellett nem szerepel azok leltári száma, illetve hogy mely helyiségben voltak elhelyezve, pár eszköz kivételével egyéb azonosítási jellemző sem. Az elsőfokú bíróság a peres felek levelezéséből megállapította, hogy a szerződés megszűnését követően az alperes a felperes tulajdonát képező eszközök kiadásához a felperestől számlát, illetve szállítólevelet kért. A felek 2017. május 2-án megállapodtak abban, hogy a felperes két héten belül a tulajdonjogot igazoló bizonylatait áttekinthető módon megküldi, ezt követően az alperes nyilatkozik a vételi jogról, és ettől számított 4 héten belül a felperes elszállíthatja az alperes által megjelölt eszközöket. A felperes nem igazolta, hogy ezen megállapodásban foglaltakat teljesítette volna, vagy hogy azt az alperes szegte meg, így az alperes részéről az eszközök kiadása kapcsán jogellenes magatartás nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság annyiban osztotta a felperes álláspontját, hogy az alperes nem volt jogosult a felperes tulajdonát képező eszközök kiadását megtagadni, azonban a felek között létrejött szerződés alapján a felperesnek a minimumfeltételeknek megfelelően kellett az eszközöket visszaadni, így pótolni kellett az esetleg elhasználódottakat is, melyeknek, bár a tulajdonát képezték, elvitelére nem volt jogosult, így az eszközök tulajdonjogának kérdése a felek között egyeztetést kívánt. A felperes ugyanakkor az eljárás során nem igazolta a hivatkozott eszközökre fennálló tulajdonjogát, az általa csatolt, cég2 Kft.-vel kötött vállalkozási szerződés mellékletében felsorolt beszerzendő eszközök listája erre önmagában nem alkalmas. Az alperes a 93. sorszámú beadványa 8-13. oldalán írt, valamint 2018. július 19. napján kelt levélben részletezett eszközök tekintetében a felperes tulajdonjogát nem vitatta, és vállalta azok kiadását. A felperes az eszközökkel kapcsolatos legutolsó keresetmódosításában az eszközök értékcsökkenésének megállapítását elsősorban a bíróság által mérlegeléssel, másodlagosan a Ptk. 359. § (1) bekezdése szerinti átalánykár megítélése alapján kérte. Az elsőfokú bíróság nem osztotta a felperes azon álláspontját, hogy az eszközök 2015 májusi állapota, értéke szakértői vizsgálat lefolytatásával ne lenne megállapítható, hiszen azt a felperes sem állította, hogy az alperes az eszközöket nem megfelelően tárolta. Ugyancsak nem osztotta azt a felperesi hivatkozást, hogy az eszközök állás miatti romlása következtében azok értékesítése piaci viszonyok között lehetetlen, miután ezt a felperes nem bizonyította. A tulajdonjog igazolását követően az eszközök értékcsökkenése szakkérdés, a felperes azonban kioktatás

ellenére sem kívánt igazságügyi szakértőt igénybe venni, így az elsőfokú bíróság a tulajdonjog, illetve az összecszerűség bizonyítatlanságára figyelemmel az eszközök kapcsán előterjesztett felperesi kárigényt elutasította. A felperes az eszközök között szerepeltette az alperes tulajdonában álló ingatlanon az egynapos sebészet kialakításával, illetve a fűtés korszerűsítésével kapcsolatban végzett beruházás költségét, amelyek tényét az alperes nem vitatta, de értékét igen. Ennek megállapítása szintén szakkérdés, amely kapcsán a felperes kioktatás ellenére nem kérte igazságügyi szakértő kirendelését, így ezen igényét sem bizonyította. Az alperes az egynapos sebészeti beruházással kapcsolatos igényt 11.061.024 forint összegben elismerte, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság ezen összeg megfizetésére kötelezte.

[35] A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt kiemeli, hogy az eszközök kapcsán a felperes tényelőadása rendkívül hiányos, gyakorlatilag semmi mást nem tett, mint hogy több, különböző listát csatolt, amelyek közül kiválasztotta a befektetési tükör megnevezésű, 2015. december 31-i állapotot mutató iratot, és az azon a listán szereplő eszközökön fennálló tulajdonjogát állította.

[36] Az ítéltábla észlelte, hogy a felperesi listában szerepel egy-egy soron két olyan tétel, amelyek eszközök és ingatlanban végzett beruházások összességét takarják, ezek az egynapos sebészet és a fűtéskorszerűsítés sorai. Az ingatlanba történt beruházás során beépített és attól el nem választható eszközök, illetve az elvégzett felújítás értéke a Ptk. 95. § (1) bekezdése alapján semmiképpen nem minősülhetnek olyan ingó dolgoknak, amelyek a felperes tulajdonában állnak, a felperes pedig a keresete szerint a tulajdonában álló ingóságok jogellenes visszatartása miatti értékcsökkenés okán terjesztett elő kártérítési igényt. Így az általa előadott kár biztosan nem áll fenn a beruházások és a beépített, alkotórészzé vált eszközök esetén, emiatt ezen tételekre alaptalan a kereset, bár a már említett tényelőadásbeli hiányosságok miatt ezen tételek összege és mibenléte sem állapítható meg. Emellett az ítéltábla kiemeli, hogy a felek között létrejött használatba adási szerződés II.6. pontja szerint az alperes hozzájárult a rendelőintézet területén szükségessé váló belső átalakítások elvégzéséhez (pl. az egynapos sebészeti fektető) kapcsolódó beruházásokhoz, a III.1. pont szerint pedig a szükséges karbantartási, illetve felújítási munkákat a használó, azaz a felperes köteles elvégeztetni és annak költségeit viselni. A felperesnek ezen szerződéses rendelkezések figyelembevételével kellett volna előadnia, hogy mi volt az általa végzett beruházás, ebből mi az, ami a szerződés alapján szükséges volt, mi az, ami nem, és ebben az esetben a szerződés vagy ennek hiányában a Ptk. rendelkezései alapján milyen igényeket támaszt az alperessel szemben. A korábban kifejtettek alapján ez az igény a különálló ingóságnak nem minősülő beruházások kiadásának jogellenes elmulasztása miatti kár biztosan nem lehet.

[37] Ezenfelül számos ingóságot jelölt meg a felperes, amelyek kapcsán azt adta elő, hogy ezek a tulajdonában állnak, az alperes pedig egy meghatározott listán túl ezt vitatta, a listában szereplők kiadását vállalta. A rendelkezésre álló iratanyag alapján az ítéltábla megint csak észlelte, hogy az eszközök kapcsán is hiányos a felperes tényelőadása. Az ellátási és a használatba adási szerződés, illetve a perben csatolt támogatási szerződések alapján azt lehet megállapítani, hogy a rendelőintézetben található eszközök között voltak olyanok, amelyeket az alperes adott át a felperesnek, voltak olyanok, amelyeket a közalapítvány adott át a felperesnek, és erősen valószínűsíthetően valóban voltak olyanok, amelyeket a felperes szerzett be. Amennyiben az ítéltábla elfogadja, hogy a felperes a befektetési tükörben csak az általa beszerzett, tehát a potenciálisan tulajdonában álló eszközöket jelenítette meg, még akkor is hiányos az adatszolgáltatása, tekintettel arra, hogy a használatba adási szerződés

IV.1. pontja rögzíti a szerződés megszűnése esetére irányadó rendezési szabályokat, eszerint pedig a felperes csak a minimumfeltételeket meghaladó eszközökre tarthat igényt. Nem helytálló a felperes azon hivatkozása, hogy ez csak az eredeti szerződési határidő lejáratára miatti megszűnés esetére lenne irányadó, miután a rendelkezés általában a szerződés megszűnése esetén követendő eljárásról szól, azt pedig maga a felperes is állította módosított keresetében, hogy a szerződés a lehetetlenülés jogkövetkezményének választása folytán megszűnt. Ugyanakkor sem a befektetési tükörből, sem a felperes perben tett előadásaiból nem derül ki, hogy az általa igényelt eszközök a minimumfeltételeket meghaladják-e, vagy sem, így azt sem lehet eldönteni, hogy a felperes valóban jogosult-e valamennyi felsorolt eszköz kiadását kérni, amit tovább nehezít, hogy a felperes által megjelölt eszközök azonosítását sem minden esetben lehet elvégezni.

[38] Ezentúl az ítéltábla kiemeli, hogy a felperes az eszközök kapcsán beállt kárát abban jelölte meg, hogy a felperes kára az alperesi jogellenes magatartás megvalósításának időpontja, azaz 2015 májusa és 2024. év vége, a szerződés eredeti lejáratá között bekövetkezett értékcsökkenés. Ugyanakkor az eszközök értékcsökkenése egy olyan körülmény, amely nem az alperesi jogellenes felmondás eredménye, hanem az időmúlás természetes velejárója, ami akkor is bekövetkezett volna, ha az eszközök a felperes birtokában és használatában vannak. Tehát az értékcsökkenés – mint a vagyon csökkenésének egy módja – nem jogellenes magatartás eredménye, különösen nem az alperesi felmondásé. A felperes saját maga többször hangsúlyozottan az eszközök értékvesztését jelölte meg a keresete ténybeli alapjaként, ezt az értéket azonban a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint – jogellenes magatartással fennálló okozati összefüggés hiányában – biztosan nem lehet kárként érvényesíteni.

[39] A felperes a módosított keresete szerint 453.648.000 forintot érvényesített a 2015. május 13. és 2024. december 31. közötti időszak során keletkezett elmaradt haszon címén. Fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú ítélet ezen igény elutasítása indokaként kizárólag azt rögzíti, hogy a felperes nem tartotta fenn a szakértő szóbeli meghallgatásra iránti indítványát, azonban mellőzi annak alátámasztását, hogy miért kizárólagosan a szakértő szóbeli meghallgatása volna az a „privilegizált” bizonyíték, amely alapján a kereset elbírálható. A szakértő idézés ellenére két tárgyalási határnapon nem jelent meg, kimentését az elsőfokú bíróság elfogadta, ami az eljárás elhúzódását eredményezte. A szakértő készített és előterjesztett írásbeli kiegészítést, így a szóbeli meghallgatásától további eredmény nem volt várható. Erre tekintettel a meghallgatása nem volt célszerű bizonyítás, az elsőfokú ítélet sem tartalmazza, hogy milyen információ lett volna kizárólagosan a szakértő személyes meghallgatásától várható. Az elsőfokú ítélet a támogatás és a szolgáltatás kifejezéseket szinonimaként használja a felperes és az alperes között létrejött kiegészítő szerződések elemzése során, annak ellenére, hogy a szerződésekről – kivéve a 2013. április 16. napján ultrahangkészülék beszerzéséhez nyújtott 12.000.000 forintos vissza nem térítendő támogatást – egyértelműen bizonyított, hogy a felek közötti egészségügyi szolgáltatási (ellátási) szerződésben foglalt tevékenységhez képest többlétszolgáltatás végzésére jöttek létre, azaz nem egyoldalú támogatásról, adományozásról szóló kötelek, hanem visszterhes szerződések. A szakértői vélemény és annak téves értékelése következtében az elsőfokú ítélet figyelmen kívül hagyta az Országos Egészségbiztosítási Pénztár (OEP) támogatási rendszer sajátosságait. Az OEP finanszírozás volumenkorláthoz kötött, melynek meghaladása esetén az OEP által kifizetett összeg százalékarányosan csökken. A volumenkorlát átlépése esetén annak 10%-áig az érintett finanszírozási összegének 30%-át, a volumenkorlát 10-20% közötti mértékű átlépése esetén csak a finanszírozási díj összegének 20%-át fizeti meg az OEP, míg 20%-ot meghaladó túlteljesítés esetén nem fizet. Mindez azt jelenti, hogy az OEP által

alkalmazott teljesítményvolumen-korláthoz mérten a betegforgalom, illetve az egynapos sebészeti műtétek száma legfeljebb 120%-os mértékig növelhető, ezt meghaladóan azt az OEP egyáltalán nem finanszírozza. E rendszer következtében vált szükségessé a volumenkorlát feletti betegellátás érdekében – mind az orvosok bérezése, mind az ellátások száma miatt – kiegészítő szerződések megkötése, hiszen a felperes gazdasági szereplőként a kapacitásait ingyen nem bocsátotta volna rendelkezésre, az alperes viszont kívánta a betegellátás OEP volument meghaladó számát. Ennek érdekében jöttek létre a támogatási, illetve szolgáltatási szerződések, amelyeket nem elnevezésük, hanem tartalmuk szerint szükséges megítélni. Az elsőfokú ítélet ennek ellenére ragaszkodik a szakértői vélemény által a támogatási és szolgáltatási szerződések tekintetében levonást tartalmazó következtetéshez. Ezzel együtt a levonás előtti végösszeg ismert, a szakértői vélemény tartalmazza, így helyes következtetés esetén ezt az összeget a kár mértéke alátámasztásaként lehetne értékelni. Az elsőfokú bíróság tévesen és a rendelkezésre álló bizonyítékokkal is ellentétes következtetés alapján fogadta el a szakértői vélemény azon felvetését, hogy mi lett volna, ha 2015 és 2024 között a felperes és az alperes vagy a közalapítvány között nem jön létre szolgáltatási szerződés. E számítás teljes mértékben alaptalan, hiszen az ellátási szerződés az OEP által finanszírozott volumenkorlátig terjedő betegforgalom és műtétszám tekintetében jött létre, így amennyiben a felek nem kötöttek volna szolgáltatási szerződést, akkor a felperesi társaság nem végezte volna a többlettevékenységet, így pedig költségei is jelentősen csökkentek volna. Az alperesi nyilatkozatok és csatolt bizonyítékok (pl. közgyűlési határozat, valamint az alperesi polgármester tanúvallomása) alapján viszont egyértelmű, hogy az alperes fenn kívánta tartani az OEP finanszírozás volumenkorlátján felüli, valamint az OEP finanszírozási körön kívüli többletellátásokat, így a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állhatott volna elő olyan tényleges állapot, hogy nem kerül sor a szolgáltatási szerződések megkötésére. Mindezt alátámasztja, hogy jelenleg is ilyen szolgáltatási szerződés alapján végzi a többlettevékenységet a közalapítvány. Téves, a tényekkel és bizonyítékokkal ellentétes a szakértői vélemény azon homályos megállapítása is, miszerint 2015-2024. évekre keletkezett üzleti terv, valamint az ezen évekre végzett magánszakértői kalkuláció nem alátámasztott. Az elsőfokú ítélet nem veszi figyelembe, hogy az OEP finanszírozás tételes mértéke 2017. évtől megnőtt. 2015. évben a járóbeteg ellátásban a német pont értéke 1 forint 50 fillér volt, ez pedig 2017. évtől 1 forint 98 fillér értékre változott, ami önmagában 32%-os mértékű növekedés, tehát a bevétel abban az esetben is nőtt volna, ha a betegforgalom nem. Ugyanilyen OEP finanszírozási változás állt be az egynapos sebészeti tevékenység tekintetében, amely esetén egy HBCS értéke a 2014. évben hatályos 150.000 forintról 2017. évben 198.000 forintra növekedett, szintén 32%-os mértékben. Az elsőfokú bíróság a felperes ezen észrevételét teljes mértékben mellőzte. A szakértői véleménynek az a következtetése, miszerint az OEP finanszírozás várható növekedése nem alátámasztott, kifejezetten ellentétes a tényekkel. Mindennek különös jelentősége van, miután a felperesi társaság bevételeinek 80-90%-a az OEP finanszírozásából származott. Megalapozatlan az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása is, hogy nem választható szét, milyen bevétel kötődik a felek közötti alapszerződésből eredő járóbeteg ellátáshoz és milyen a kiegészítő szerződések általi tevékenységhez. Először is a felperes 2015. május 13-án kikerült az ingatlan és az eszközpark birtokából, így semmilyen tevékenységet nem tudott végezni, azaz valamennyi bevétele 0 forintra zuhant. A fent kifejtettek alapján nincs semmilyen indok arra, hogy az alapellátási szerződést és a visszerthes, ellenszolgáltatást tartalmazó támogatási és szolgáltatási szerződések keretében végzett tevékenységeket a bíróság szétválassza, különösen arra nem, hogy az utóbbiakat levonja a felperes várható bevételeiből. A 2014. évi eredmény tekintetében az elsőfokú ítélet nem értékelte a svájci frank alapú hitelekben beálló növekedést, valamint az azt közvetlenül megelőző nagy értékű beruházásokat, továbbá azt sem, hogy az alperes ezen időszakban a felperes felé jelentős késedelemben volt a kifizetésekkel, amely eltérést okozott

a 2014. évi záró és 2015. évi nyitó eredmény tekintetében. Az elmaradt haszon tekintetében a támogatási és szolgáltatási szerződésekkel kapcsolatos levonások előtti összeget a szakértői vélemény 42. oldalán szereplő táblázat tartalmazza, így a rendelkezésre álló adatok alapján érdemi döntést lehet hozni.

[40] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a kereset összegét a felperes szakértő neve igazságügyi adó-, járulék-, könyv-, pénzügyi és tőkepiaci szakértő magánszakvéleménye alapján kérte megállapítani, aki a felperes által összeállított üzleti terv szerint végezte el ezt a kalkulációt akként, hogy évi 7%-os bevételnövekedéssel számolt. Az alperes a megállapításokat vitatta, és arra hivatkozott, hogy a szakértő cash-flow értékbecslést alkalmazott, amely módszerrel azonban az elmaradt haszonra nem lehet visszakövetkeztetni. Kiemelte továbbá, hogy a felperes nyereségességét 2010. után is a részére nyújtott alperesi támogatás biztosította. Az elsőfokú bíróság ezért igazságügyi adó-, járulék-, könyv-, pénzügyi és tőkepiaci szakértőt rendelt ki, aki 2021. január 21-én benyújtott szakvéleményében megállapította, hogy a felperes megalapozatlan üzleti tervéből kiindulva, feltételezve az alperesi támogatás folyamatosságát (amire nem áll rendelkezésre bizonyíték), valamint azt, hogy a felperes által tervezett növekedési ütem biztosított lett volna (amely nem alátámasztott) 2015. és 2024. december 31. között adózási eredmény szintjén a felperes haszna: -226.560.000 forint lett volna, azaz ténylegesen ennyi veszteség keletkezett volna, az üzemi eredményt alapul véve pedig összesen 80.799.000 forint eredmény keletkezhetett volna, amiből azonban nem határozható meg, hogy mekkora összeg az, ami a felmondott szerződésekhez, azaz a járóbeteg ellátáshoz kapcsolódó összeg. A szakértő kiegészítő szakvéleményében megállapította, hogy szakértő neve szakvéleménye az elmaradt haszon értelmezése tekintetében önellentmondást és szakmai hibát tartalmaz, a felperes által összeállított üzleti terv alapján kalkulálja az elmaradt haszon számszerűsítését, azonban ez az üzleti terv nem megalapozott. A felperes vitatta a perben kirendelt igazságügyi szakértő megállapításait, és arra hivatkozott, hogy a szakértő levonta az alperestől származó támogatás címén megfizetett összegeket, holott ezek a felperes által elvégzett többletmunka eredményeiként lettek kifizetve, és egyéb aggályokat is megfogalmazott. A felperes azonban a szakértő meghallgatásával kapcsolatos bizonyítási indítványát visszavonta, nem kívánta meghallgatását annak ellenére sem, hogy az elsőfokú bíróság kioktatta arról, az elmaradt haszon megállapítása elsősorban szakkérdés, és a szakértői véleményben fellelhető esetleges ellentmondások feloldására elsősorban a szakértő személyes meghallgatásával kerülhet sor. Ilyen módon az elmaradt haszon iránti igényt az elsőfokú bíróság nem tartotta bizonyítottnak.

[41] Az ítéltábla kiemeli, téves a felperes azon érvelése, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag azért utasította el a keresetet, mert nem tett indítványt a szakértő szóbeli meghallgatására, illetve hogy nem vette figyelembe az általa megjelölt okirati bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság az indokolásából megállapíthatóan ezeket mind mérlegelte, ugyanakkor összességében arra a következtetésre jutott, hogy a felperes az elmaradt haszon tényét és összegét nem bizonyította, ami pedig a rendelkezésre álló adatok alapján helytálló következtetés.

[42] A felperes ebben a kereseti kérelmében elmaradt haszon iránti igényt érvényesít. Értelemszerűen az ilyen kereset összege soha nem bizonyítható teljesen egzakt módon, miután nem a múltban bekövetkezett tényhelyzetről, hanem egy jövőre felállított hipotézisről van szó. Ugyanakkor az elmaradt haszon iránti kereset csak akkor vezethet eredményre, ha a fél a jövőre nézve a jelenben rendelkezésre álló adatok alapján olyan becslést készít, amelynek adatai, várakozásai a múltbeli és jelen helyzetben fennálló tények alapján

valószínűsíthetők, azok számszakilag alátámaszthatók. Ehhez értelemszerűen szükséges a becslés alapjául szolgáló tények előadása, vitatás esetén bizonyítása, és ezekből egy szakértő által számszakilag ellenőrizhető, a jövő bevételeire és költségeire részletesen kiterjedő várható hozam levezetése. A felperes azonban jelen perben a becslése alapjául szolgáló tényeket nem adta elő, a kirendelt szakértő pedig még a magánszakértő által a jövőbeli haszon számítására használt számviteli módszert sem tartotta helyesnek, amelynek – a fellebbezésben foglaltakkal szemben – a kiegészítő szakvéleményében részletes indokát adta.

[43] A felperes pusztán annyit tett, hogy csatolt egy magánszakértői véleményt, ebbe beállított egy 2015. évi prognosztizált év végi árbevételt, amelyről azonban nem lehet megállapítani, hogy milyen alapon került az iratba, majd automatikusan évi 7%-kal növelte az árbevételt, „változatlan piaci körülmények mellett”. Ugyanakkor – ahogy erre a bíróság által kirendelt szakértő rámutatott – arról semmit nem adott elő, hogy egyáltalán melyek a vélelmezett „változatlan piaci körülmények” a következő közel 10 évre, milyen alapon vélelmezi ezek változatlanóságát, és milyen alapon számol minden évben bizonyosan árbevétel növekedéssel.

[44] Ugyan nem a felperes előadása, de az iratokból kinyerhető adatok alapján a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes bevétele több forrásból származott. Egyrészt elért bevételt az alperessel kötött ellátási szerződés alapján elvégzett járóbeteg kezeléseikért, és a szerződésben ugyan nem vállalt, de ténylegesen végzett egynapos sebészeti kezeléseikért járó OEP finanszírozásból, másrészt az ezt meghaladóan elvégzett járóbeteg kezeléseikért és egynapos sebészeti ellátásokért az alperes által fizetett támogatásból (díjból). A támogatási szerződések alapján azonban látható, hogy az alperes nem kizárólag ezen célból fizetett támogatást a felperesnek, hanem fizetett bértámogatást is, amely már nem tekinthető egy megrendelt szolgáltatás ellenértékének. Az alperes támogatott eszközbeszerzést is, illetve szerepel olyan szerződés is a csatoltak között, amelyből egyáltalán nem állapítható meg, hogy a felperes mire kapta a támogatást. Ezenfelül a beszámolókból le lehet vonni azt a következtetést, hogy a felperes az alperes által rendelkezésére bocsátott épületben végzett magánegészségügyi szolgáltatást is, amelyért nem az OEP vagy az alperes fizetett, hanem az igénybe vevők, ilyen a foglalkozás-egészségügyi és a sportorvosi szolgáltatás. Emellett a felperesnek volt bevétele a társaság résztulajdonában álló patikából is osztalék formájában. A felperes keresetében az éves bevételeit semmilyen módon nem bontotta meg, nem vezette le, hogy mennyi keletkezett az egyes, itt felsorolt forrásokból. A felperes többször hangsúlyozta, hogy az OEP támogatások a bevételeinek 80-90%-át jelentik, de ezt adatokkal alátámasztva soha nem vezette le. A szakértő a szakvéleményében kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a felperes által számára átadott iratok áttekintése alapján sem tudta ezeket a bevételeket szétválasztani. Márpedig a felperesnek keresetében le kellett volna vezetnie, hogy az egyes bevételeinek elvesztése egyáltalán bekövetkezett-e az alperesi felmondás folytán (pl. az osztaléktól emiatt biztosan nem esett el), és amennyiben igen, akkor az miért áll okozati összefüggésben az alperesi felmondással. Már önmagában ezen adatok hiánya miatt sem ítélt meg érdemben a felperes keresete.

[45] A felperes a fenti tényeket, adatokat, számításokat tehát nem adta elő, azonban amikor ezek hiányában megszületett a számára kedvezőtlen szakértői vélemény, akkor az észrevételeiben a szakértőn kérte számon, ahogy a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletét is ezért kifogásolja, hogy az általa a jelen perben soha elő nem adott tényeket és körülményeket nem vették figyelembe. Ez a helyzet az OEP finanszírozás 2017-ben bekövetkezett emelkedésével, illetve azzal a hivatkozásával, hogy minden bizonnyal

megrendelte volna tőle továbbra is a szolgáltatásokat az alperes, miután a később a szolgáltatást végző közalapítványtól is megrendeli. Az igazságügyi könyvszakértő nyilvánvalóan azért nem tudta a fenti felperesi állítások számszaki következményeit megállapítani, mert a felperes a szakértő – vagy bárki – által ellenőrizhető módon nem vezette le ezen jövőbeli kilátások tényét, az árbevételére, illetve nyereségére gyakorolt várható következményét, illetve vitatás esetén ezek bizonyítékait. Azt sem adta elő részletesen, számadatokkal alátámasztva, hogy a korábban elvégzett, nagy értékű beruházások korábbi elszámolása, illetve az alperes fizetési késedelme miatt 2015-től kezdve a cég milyen okból érte volna el az általa meghatározott nyereséget.

[46] A felperes jövőbeli lehetséges eredményére akkor lehetett volna megalapozott következtetést levonni, ha külön-külön megadja az egyes tevékenységi körök eredményeképpen várható bevételét, az ezekhez kapcsolódó várható közvetlen költségeit, illetve a cég teljes működésével kapcsolatos közvetett költségeket, levezeti hogy melyek az ezeket alátámasztó múltbeli adatok, és milyen reális jövőbeli várakozások vannak, amelyek alapján a bevételek és költségek jövőbeli alakulása indokolható. Ennek megfelelő tartalmú keresetet azonban a felperes nem terjesztett elő, így a tényelődás hiányossága miatt az elmaradt haszon iránti igényét sem lehet érdemben megítélni.

[47] Minderre tekintettel összességében a Fővárosi Ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a felperes keresetét, ezért az ítéletet – a fellebbezett körben – a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[48] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78.§ (1) bekezdése szerint köteles megfizetni az alperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) és c) pontja, valamint (5) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíjat, amelyet a Fővárosi Ítéltábla a (6) bekezdésben foglalt lehetőségnél fogva mérsékelt 3.000.000 forint + áfa összegre, miután a pertárgyértéket is figyelembe véve ez arányban áll a másodfokon végzett alperesi képviseleti munkával. A felperes részére engedélyezett személyes illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megtéríteni.

Budapest, 2022. május 3.

dr. Höbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szabó Csilla s. k.
k.

dr. Szentpáli Judit s.

előadó bíró

bíró